

Arrest

nr. 29 640 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2008 diende verzoeker, die op 3 oktober 2008 huwde met een Belgische onderdaan, een aanvraag in om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen.

1.2. Op 9 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 13 maart 2009 ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Uit de woonstcontrole d.d 03.02.2009 blijkt niet dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Betrokkene en echtgenote verblijven niet op het adres; een ander adres is niet gekend. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers vastgesteld dat uit een woonstcontrole blijkt dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote niet verblijven op het door hen opgegeven adres en dat geen ander adres gekend is. Tevens wordt verwezen naar het toegepaste artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

3.1.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering van bestreden beslissing niet correct is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker betoogt dat de wijkagent in de periode tussen oktober 2008 en februari 2009 herhaalde malen op diverse aangekondigde tijdstippen controles heeft gedaan op het door verzoeker opgegeven adres (Hortensiastraat 17 te 9000 Gent) en dat er nooit discussie is geweest omtrent het feit dat hij daar woonachtig was met zijn echtgenote. Hij licht verder toe dat hij en zijn gezinsleden, ingevolge een huurgeschil, de woning op 2 februari 2009 dienden te verlaten en zij niet dadelijk op een nieuw adres konden worden ingeschreven. Hij benadrukt dat deze feitelijke omstandigheid geen afbreuk doet aan

het feit dat hij wel degelijk een gezinscel heeft gevormd en dat hij steeds heeft samengewoond met zijn echtgenote en dochter voor wie hij de zorgen op zich neemt.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij een gezinscel vormt met zijn Belgische echtgenote. Hij maakt zijn bewering dat deze gezinscel tal van keren zou zijn vastgesteld evenwel op geen enkele wijze aannemelijk, doch beperkt zich tot een ongestaafe bewering. Daarnaast moet worden opgemerkt dat, zelfs al zouden zijn verklaringen in overeenstemming zijn met de realiteit - wat geenszins blijkt -, het niet betwist is dat hij en zijn echtgenote op 3 februari 2009 niet langer verbleven op het enige gekende adres en hij het bestuur op die wijze verhinderde na te gaan of er op dat ogenblik nog een gezinscel bestond. Tevens moet worden geduïd dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie slechts kan afgeleverd worden aan de vreemde echtgenoot van een Belgische vrouw indien beide partners in België verblijf houden. Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), samen gelezen met artikel 40ter van dezelfde wet, voorziet immers dat de vreemdeling zijn partner dient te vervoegen of te begeleiden. Een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan derhalve niet verleend worden aan een vreemdeling van wie niet blijkt dat zijn Belgische echtgenote nog in België verblijft en dit ongeacht of hij met deze vrouw in het verleden een gezinscel zou gevormd hebben.

Waar verzoeker in repliekmemorie, opnieuw totaal ongestaafd, aangeeft dat hij en zijn echtgenote, nadat vrienden en familie hen tijdelijk onderdak verschaften, thans een woning hebben te Wondelgem, dient gesteld te worden dat de Raad, in het kader van zijn bevoegdheid, slechts rekening kan houden met de stukken die werden voorgelegd aan het bestuur op het ogenblik dat diende beslist te worden over de aanvraag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid had dienen na te gaan of er een reden was voor de negatieve woonstcontrole op 3 februari 2009, gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote voorheen wel steeds konden aangetroffen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel heeft niet tot gevolg dat indien een vreemdeling zich onbereikbaar maakt voor het bestuur, dit bestuur toch dient te pogen om te achterhalen waarom deze vreemdeling niet kon worden aangetroffen. De zorgvuldigheidsplicht die rust op het bestuur ontslaat de burger immers niet van de verplichting om zelf als een normaal en voorzichtig handelend persoon op te treden en alle inlichtingen die nuttig zijn voor de beoordeling van een verblijfsaanvraag en waarvan redelijkerwijs kan verondersteld worden dat het bestuur er geen kennis van heeft uit eigen beweging aan dit bestuur mee te delen.

3.1.4. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt en disproportioneel is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Wat de schending van het motiveringsbeginsel betreft kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker stelt dat het bestuur, nadat op 3 februari 2009 werd vastgesteld dat hij niet op het door hem opgegeven adres verbleef, nog over ruimschoots een maand voor de uiterlijke beslissingsdatum beschikte en dus nog voldoende tijd had om “*één en ander af te wachten*”. Naast het feit dat niet kan ingezien worden hoe deze uiteenzetting de stelling dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is zou kunnen onderbouwen, kan de Raad kan slechts opmerken dat de bestreden beslissing pas op 9 maart 2009 genomen werd en verzoeker niet aantoonde initiatieven genomen te hebben om het bestuur voor deze datum op de hoogte te stellen van zijn beweerde nieuwe verblijfplaats. Verzoeker zet ook niet uiteen hoe de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nog een woonstcontrole had kunnen laten doorvoeren voor het verstrijken van de vastgelegde beslissingstermijn, nu hij de verblijfplaats van verzoeker niet kende. Verzoeker kan derhalve, nu hij zelf aan de basis ligt van de onmogelijkheid om te verifiëren of hij enerzijds samen met zijn echtgenote in België verbleef en hij anderzijds een gezinscel vormde, ook niet nuttig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad (RvV 28 augustus 2007, nr. 1397; RvV 30 augustus 2007, nr. 1487; RvV 16 oktober 2007, nr. 2684) inzake een onzorgvuldig overheidsoptreden bij een controle inzake het bestaan van een gezinscel.

3.2.3. Betreffende de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM licht verzoeker toe dat hij de vader is van een Belgisch kind, zodat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij en zijn dochter van elkaar worden gescheiden, terwijl hij aannam dat hij het recht zou krijgen om in België te blijven om de opvoeding van zijn dochter mee te verwezenlijken. Hij stelt dat er geen enkele reden was om er van uit te gaan dat hij plots apart zou gaan wonen, daar hij sedert geruime tijd samenwoont met zijn echtgenote en hun gezamenlijke dochter.

Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven dat vervat is in artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende hecht is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verwijzend naar de bespreking van het eerste middel dient evenwel te worden gesteld dat niet is gebleken dat verzoeker in België een gezinsleven heeft dat door de Belgische Staat dient te worden beschermd. Aangezien geen gezinsleven kon worden vastgesteld diende het bestuur ook geen proportionaliteitstoetsing door te voeren. De bestreden beslissing sluit voorts ook niet uit dat verzoeker, indien zijn bewering dat hij nu in Wondelgem met zijn Belgische vrouw en kind samenwoont correct zou zijn, een nieuwe aanvraag indient om in het kader van een gezinsvorming tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing verhindert verzoeker derhalve geenszins om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een verblijfsrecht in België te verwerven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK